

fik i det næste Finantsaar. Vi have allerede mange Gange i Finantsloven sat ved en Gage: „bortfalder ved Vacance“; om Vacancen indtræder i det næste Finantsaar eller maaskee 10 Aar senere, vide vi ikke. Vi have taget mange Bestemmelser af den Art i Finantsloven; vi vide meget godt, at de maae gjentages hvert Aar. For at de kunne komme til at opretholdes paa den Maade, maa een Gang være den første. Naar det ærede Medlem har sagt, at han synes, at netop fordi Fællesforfatningens Indvirkning paa Finantsloven for Hørvæsenets Vedkommende snart foreligger, skulle vi ikke tage en saadan afgjørende Bestemmelse, saa vil jeg sige: Dersom dette Spørgsmaal tidligere havde staaet tvivlsomt for Rigsdagen, saa kunde det gjerne være, at vi skulde udsætte at tage Bestemmelse, men min Betragtning maade af Sagen har efter min Overbeviisning været den almindelige, den, som altid har været gjort gjældende herfra, og som allerede flere Gange har været paa Veie til at gøres gjældende paa samme Maade, men vi have stadig haabet, at Forholdene skulde forandre sig. Vi bringe altsaa ikke noget Nyt frem, men vi udtrykke paa en bestemt Maade den Betragtning maade, som vi i en lang Række af Aar have holdt fast, og som nødvendigviis maa holdes fast, om det hele Bevillingssystem skal betyde noget, og det, hvad enten vi saa komme til at have normative Love og Bevillinger udover deres Grændse eller vi beholde et frit Bevillingssystem som det, vi nu have. Den Lærdom, som indeholdes i Modstanden mod denne Bestemmelse, er en fuldkommen Undergravelse af det hele Bevillingssystem. Hvad angaaer den sidste ærede Talers Bemærkning, da skal jeg indrømme den Ufuldkommenhed ved Forslaget, som han fremhævede, men den hidrører ikke fra mig, men

fra den øvrige Deel af det Fleertal, der subsidiært har sluttet sig til dette Forslag; den har imidlertid ikke i sig selv nogen væsentlig Betydning. Deels er det Antal, hvorefter der her kan være Tale, som fra Høifskolen kan komme til de saakaldte specielle Corps, meget indskrænket, og altsaa er den pecuniaire Fare derved meget ringe; dernæst vil enhver erkende, at den Officeer, der har erhvervet den Dannelse, der kræves for de specielle Corps, kan bruges i ethvert af de andre, hvorimod det Omvendte langt fra kan gives den Almindelighed. Dermed vil jeg ikke udtale, at der jo fra Infanteriet og Cavalieriet kan tages en Mængde Officerer, som med Held kunne bruges ogsaa i de specielle Baaben, navnlig i Staben; men jeg vil kun sige, at det ikke kan forudsættes at være det Almindelige, hvorimod man godt kan sige, at den, der ikke, naar han er Artilleri eller Ingenieur officer, og navnlig Officer i Staben, kan bruges i et af de andre Baaben, kan heller ikke være Officer i et af de specielle Corps, og at en Officer derimod kan være meget brugbar i Ryttieriet og Infanteriet, uden derfor at være stillet til at bruges i disse specielle Corps. Jeg troer derfor, at denne lille Mangel ved Forslaget ikke har nogen væsentlig Indflydelse og bør ikke kunne foranledige, at det forkastes, naar Hovedgrunden til at holde fast paa det virkelig holder Stik.

Rettelse.

Mr. 139, Sp. 2169—70, 5 Lin. f. o.: 24 Rd.
84 § las: 23 Rd. 84 §.